

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 406/2016
12.04.2016. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић и Милунке Цветковић, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.Н., због кривичног дела превара из члана 208. став 3. и става 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н., адвоката И.Ћ., поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 179/14 од 19.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1218/15 од 20.10.2015. године, у седници већа одржаној дана 12.04.2016. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н., адвоката И.Ћ., поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Чачку К 179/14 од 19.05.2015. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1218/15 од 20.10.2015. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Чачку К 179/14 од 19.05.2015. године, окривљени М.Н. оглашен је кривим због кривичног дела превара из члана 208. став 3. и става 1. КЗ, за које му је изречена условна осуда тако што му је утврђена казна затвора у трајању од 1 (једне) године и истовремено одређено да се овако утврђена казна затвора неће извршити уколико окривљени у року од 3 (три) године од дана правноснажности пресуде не учини ново кривично дело и осуђен је на новчану казну у износу од 100.000,00 динара коју је дужан да плати у року од 10 (десет) месеци у десет једнаких месечних рата по правноснажности пресуде, а уколико окривљени изречену новчану казну не плати у одређеном року, суд ће исту заменити казном затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити 1 (један) дан казне затвора. Том пресудом окривљени је обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 6.000,00 динара а на име трошкова кривичног поступка износ од 19.000,00 динара, у року од 15

дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења, а такође је обавезан да оштећеном К.А.Д.Д. на име трошкова кривичног поступка плати износ од 264.000,000,00 динара док је оштећени К.А.Д.Д. упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Кж1 1218/15 од 20.10.2015. године одбијене су као неосноване жалбе окривљеног М.Н. и његовог браниоца адвоката И.Ћ. и пресуда Основног суда у Чачку К 179/14 од 19.05.2015. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног М.Н., адвокат И.Ћ. због повреде закона из члана 485. тачка 1. ЗКП и члана 485. став 2. ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП у вези члана 439. тачка 1, 2. и 3. ЗКП, члана 74. ЗКП, и битних повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 1. ЗКП, члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП и због, како то произилази из садржине захтева, битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане пресуде укине и предмет врати првостепеном суду на поновно суђење пред потпуно измењеним већем односно да укине пресуду другостепеног суда и предмет врати истоме на поновно одлучивање пред потпуно измењеним већем или пак да побијане пресуде преиначи тако што ће окривљеног ослободити од оптужбе или тако што ће према истом оптужбу одбити и одлучити да трошкови кривичног поступка падају на терет буџетских средстава суда или државног органа који је иницирао и водио кривични поступак и да одреди да се извршење правноснажне пресуде одложи или прекине, уз молбу да буде обавештен о седници већа.

Након што је примерак захтева за заштиту законитости у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа сходно одредби члана 490. ЗКП, о којој, у смислу одредбе члана 488. став 2. ЗКП није обавестио Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, јер веће није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је размотрио списе предмета, са пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, па је по оцени навода у захтеву нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног М.Н., адвоката И.Ћ. је неоснован.

Побијајући правноснажне пресуде због повреде одредбе члана 74. ЗКП бранилац окривљеног М.Н. у захтеву указује да је суд повредио право на одбрану окривљеног истицањем да истоме није омогућио да се изјасни о новоформулисаним чињеницама које је унео у изреку правноснажне пресуде.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, одредбом члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ прописано је да ће се казном затвора до 8 (осам) година и новчаном казном казнити онај који изврши дело из става 1. овог члана.

Одредбом члана 74. став 1. тачка 2. ЗКП прописано је да окривљени мора имати браниоца ако се поступак води због кривичног дела за које је прописана казна затвора од 8 година или тежа казна – од првог саслушања, па до правноснажног окончања кривичног поступка.

Како се из списка предмета несумњиво утврђује да је окривљени М.Н. од првог саслушања па до правноснажног окончања кривичног поступка имао браниоца, то Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца овог окривљеног да је побијаним правноснажним пресудама учињена повреда закона из члана 74. ЗКП.

Бранилац окривљеног М.Н., И.Ћ. побијајући правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. тачка 1. ЗКП у захтеву указује да у конкретном случају постоји околност која трајно искључује кривично гоњење, а наиме да се ради о пресуђеној ствари, истицањем да је правноснажном пресудом Привредног суда у Чачку Пк 9/2012 од 09.05.2012. године окривљени М.Н. оглашен одговорним због привредног преступа из члана 88. став 1. тачка 27. и став 2. Закона о спречавању прања новца и финансирања тероризма, а да је чињенични опис предметног привредног преступа како у субјективном елементу тако и у објективним елементима идентичан чињеничном опису кривичног дела превара из члана 208. став 3. КЗ.

Поред тога, бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости наводи да је првостепени суд повредио објективни идентитет оптужбе на тај начин што је оптужним актом јавног тужиоца окривљеном стављено на терет да је инкриминисане-кривичноправне радње предузео у временском периоду од 28.12.2009. године до 18.02.2010. године, док је у изреци правноснажне пресуде означено да је окривљени радњу извршења кривичног дела у питању предузео дана 28.12.2009. године, а такође да је суд повредио објективни идентитет оптужбе и тако што је у изреку правноснажне пресуде унео речи: „да је окривљени самоиницијативно и уз прећутну сагласност власника друштва „А.Н.“ без овлашћења увозника“, док је у оптужном акту јавног тужиоца наведено да је окривљени поступао „као овлашћени заступник привредног друштва „А.Н.“ без овлашћења увозника“, из чега, по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 9. ЗКП.

Побијајући правноснажне пресуде због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 10. ЗКП бранилац окривљеног М.Н. у захтеву наводи да је истима повређена одредба члана 453. ЗКП јер је жалба изјављена само

у корист окривљеног, а пресуда измењена на његову штету у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције.

Такође, бранилац окривљеног М.Н. у захтеву за заштиту законитости указује да је побијаним правноснажним пресудама повређен кривични закон из члана 439. тачка 1. КЗ на штету окривљеног наводима да исти критичном приликом није са директним умишљајем поступао у преварној намери што представља битно законско обележје кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ, због чега, дакле у одсуству законског обележја кривичног дела у питању и није могао бити оглашен кривим да је исто извршио.

Поред тога, бранилац окривљеног М.Н. у поднетом захтеву правноснажне пресуде побија и због повреде закона из члана 439. тачка 2. ЗКП наводима да је окривљени оглашен кривим због кривичног дела преваре из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ које је починио тако што је у својству овлашћеног представника привредног друштва прибавио за себе противправну имовинску корист, на који начин је у погледу кривичног дела који је предмет оптужбе примењен закон који се не може применити, јер није утврђено да ли је окривљени за себе или пак за привредно друштво чији је овлашћени представник прибавио прибавио противправну имовинску корист, у ком случају би се евентуално радило о кривичном делу злоупотреба овлашћења у привреди из члана 238. став 1. тачка 4. КЗ или пак о кривичном делу пореска утаја.

Изнете наводе захтева Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, наводе садржане у захтеву за заштиту законитости бранилац окривљеног истицао је у жалби изјављеној против првостепене пресуде а другостепени суд је нашао да су ти жалбени наводи неосновани и на стр. 5 пасус први образложења пресуде је дао јасне и довољне разлоге о томе да се у конкретном случају не ради о пресуђеној ствари, на стр. 5 пасус други образложења побијане пресуде је дао јасне и довољне разлоге да у конкретном случају није прекршен принцип преиначења на штету окривљеног у погледу правне квалификације кривичног дела и кривичне санкције, док је на стр. 4 пасус трећи образложења пресуде дао јасне и довољне разлоге о томе да се у радњама окривљеног стичу сви субјективни и објективни елементи кривичног дела превара из члана 208. став 3. у вези става 1. КЗ које Врховни касациони суд у свему прихвата и у смислу одредбе члана 491. став 2. ЗКП на њих упућује.

Осим тога бранилац окривљеног захтевом за заштиту законитости правноснаже пресуде побија и због повреде закона из члана 439. тачка 3. ЗКП због које повреде закона је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, при чему не указује на који начин је суд одлуком о кривичној санкцији повредио кривични закон, а из образложења захтева и навода да окривљени дана 28.12.2009. године није предузео радњу извршења кривичног дела превара, те да је првостепени суд приликом оцене налаза и мишљења вештака у склопу осталих и изведених доказа само констатовао да исти прихвата а да притом није извршио

анализу ових налаза, нити је цитирао део налаза вештака у делу који се односи на уплате, док из изреке правноснажне пресуде није видљиво на који начин је окривљени оштећеног лажним приказивањем чињеница и којих довео у заблуду, по оцени Врховног касационог суда произилази да се захтевом у овом делу оспорава чињенично стање утврђено првостепеном а потврђено другостепеном пресудом у погледу учешћа овог окривљеног у извршењу кривичног дела у питању.

Наводима да је изрека правноснажне пресуде противречна указивањем да износ противправне имовинске користи представља елемент кривичног дела која је у изреци правноснажне пресуде прецизно утврђена, док је потом оштећени упућен на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева по оцени Врховног касационог суда произилази да захтев у овом делу подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП.

Како битна повреда одредаба кривичног поступка из члана 438. став 1. тачка 11. ЗКП као ни погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање не представљају законске разлоге у оквиру повреда таксативно набројаних у члану 485. став 4. ЗКП, због којих окривљени, преко свог браниоца може поднети захтев за заштиту законитости, Врховни касациони суд се у ове наводе захтева за заштиту законитости браниоца М.Н. није упуштао.

Са изнетих разлога, а на основу одредбе члана 491. став 1. и 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.